

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-5 У. 19733/13
28.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Весне Чогурић и мр Николе Китаровића, чланова већа, са судским саветником Николом Крушкоњом, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из Ч., ул. бр. ..., изјављеној против туженог Високог савета судства Републике Србије, ради поништаја решења број: од 16.07.2013. године, у правној ствари радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 28.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем усвојена је жалба А.А. судије Прекршајног суда у Чачку и преиначено је решење Дисциплинске комисије број: од 03.06.2013. године, па је А.А. , судија Прекршајног суда у Чачку, ЈМБГ, рођен дана године од оца Б. са пребивалиштем у Ч., ул. бр....., оглашен одговорним због тога што се: - фебруара месеца 2013. године, недолично понашао као носилац судијске функције и покушао да оствари сопствене интересе према странци у судском поступку, тако што је поступао као судија у предмету Прекршајног суда у Чачку, Пр. бр.374/12 по прекршајној пријави тржишног инспектора против тамо окривљене В.В. због прекршаја из члана 7. став 1. тачка 13. Закона о заштити потрошача и члана 35. став 1. Закона о трговини; па пре него што је В.В. примила позив за дисциплинску расправу пред Дисциплинском комисијом, упућивао претње према оштећеној, тако што је преко Г. Г., званог Г, посредством њеног бившег младића Д.Д. , поручио да В.В. ни случајно не прима позив који ће добити из Б., а почетком фебруара 2013. године преко НН лица упутио и сведоку Ђ.Ђ. претњу и то: „да ће најевати ако прими позив из Б.“, - чиме је извршио дисциплински прекршај из члана 90. став 1. тачка 18. Закона о судијама, у вези тачке 4. став 2. алинеја 4.1. и 4.4. Етичког кодекса („Службени гласник РС“, број 96/10) – кршење одредби Етичког кодекса у већој мери, па му је изречена дисциплинска санкција умањења плате у износу од 40% за период од 1 (једне) године, која ће тећи од дана правноснажности ове одлуке.

Тужбом поднетом преко пуномоћника, Управном суду дана 16.12.2013. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битних повреда правила поступка и погрешне примене

материјалног права. Наводи да је решењем Дисциплинске комисије ВСС број: од 03.06.2013. године оглашен одговорним по члану 90. став 1. тачка 18. Закона о судијама за некакво недолично понашање, односно кршење одредби Етичког кодекса у већој мери, против ког решења, је изјавио жалбу ВСС дана 20.06.2013. године, те је ВСС преиначио првобитно решење и смањио му казну са 50% одбијања од плате једну годину на умањење плате 40% наредних годину дана, тако што је нашао да је застарео дисциплински поступак за наводно недолично понашање у Робној кући у вези В.В. из фебруара и марта 2012. године. Поступак за то „дело“ је вођен након што је протекло више од годину дана од наведеног догађаја, што је одмах и указао, али је потом „пријављен“ за некакво ново делу од истих актера, те се онада направила правна конструкција продуженог дисциплинског прекршаја, како то изричито стоји на страни 3 изреке решења Дисциплинске комисије ВСС. Истиче да продужени дисциплински прекршај не постоји ни у Закону о судијама, ни у Правилнику о дисциплинском поступку и дисциплинској одговорности судија, нити се он може преузети из Закона о кривичном поступку на основу члана 2. поменутог правилника, те да је то прва повреда закона на штету тужиоца, с обзиром да је спроведен јединствен, незаконит поступак за „оба дела“. Друга повреда закона се односи на начин како је дисциплински тужилац пре почетка главног претреса извршио допуну предлога за покретање прекршајног поступка, једноставном реченицом „мењам чињенични опис“, а члан 409. и 410. ЗКП-а који се примењује сходно члану 2. поменутог Правилника каже да се проширење оптужнице врши када се у току главног претреса открије неко раније кривично дело. У конкретном случају главни претрес још није био почео и није било одржано ни једно рочиште, што је такође на време тужилац указао, али је Дисциплинска комисија свесно и намерно, а на 16. страни своје одлуке, децидно изједначила поступак и главни претрес. Трећа повреда, по наводима тужиоца, састоји се у томе што је дисциплински поступак вођен и приватно и службено, јер је Дисциплинска комисија након званично неодржаног рочишта дана 20.02.2013. године, што је записнички констатовано, у исто време наставила претпоставља приватно, да саслушава сведока В.В. на записник, а транскрипт о томе садржи 10 страна. Четврта повреда законитости се састоји у томе, што је у јединствено спроведеном поступку за продужени дисциплински прекршај, неколико пута изричито захтевао да се саслуша и сведок одбране тржишни инспектор Е.Е., а одбијањем захтева повређено је његово право да се у поступку са једнаком пажњом изводе и докази који му иду у корист. У тужби даље наводи да му није јасно који су то сопствени интереси и у ком судском поступку. Наводи да нико од сведока није посведочио да је тужилац лично или посредно преко неког неког нешто претио или га упозоравао, саветовао, само је то претпоставио главни конструктор свих прича В.В. Истиче да не постоји никакав материјални доказ, снимак телефонског броја или слично. Сматра да главни претрес не може да почне код оправдане одсутности окривљеног, а он је тада 20.02.2013. године био на регуларном континуираном боловању, што никада није било спорно. Сматра да су решење Дисциплинске комисије од 03.06.2013. године и решење Високог савета судства од 16.07.2013. године, донета на темељу непотпуно утврђеног чињеничног стања, онда је изведен и погрешан закључак, а након тога повређен и материјални закон. Наводи да је чланом 18. ЗКП-а предвиђено да чак и у случају сумње у погледу одлучних чињеница која чине обавезе кривичног дела и од којих зависи примена неке друге одредбе КЗ, суд ће у пресуди одлучити у корист окривљеног. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи првостепено решење Високог савета судства, Дисциплинске комисије број: од 03.06.2013. године и решење Високог савета судства број: од 16.07.2013. године, као и да му надокнади трошкове поступка на име састава тужбе у износу од динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да остаје при наводима датим у

образложењу одлуке број: од 16.07.2013. године, коју је донео на седници од 16.07.2013. године, на основу одредабе члана 98. Закона о судијама („Службени гласник РС“, број 116/08...121/12), којим није била прописана могућност подношења правног средства против одлуке Високог савета судства. Тек Законом о изменама и допунама Закона о судијама („Службени гласник РС“, број 101/13), који је ступио на снагу 21.11.2013. године, у члану 33. прописано је да судија коме је изречена дисциплинска санкција може покренути и управни спор, који је тужилац и покренуо дана 16.12.2013. године. Указује да је дисциплински поступак вођен и да је правноснажно окончан на основу одредби Закона о судијама („Службени гласник РС“, број 116/08... 121/12) који је тада важио. На основу напред наведеног предлагао је да суд одбаци тужбу.

Мало веће Уставног суда Републике Србије је у поступку по уставној жалби тужиоца, на седници одржаној дана 12.11.2013. године, донело решење којим је одбачена уставна жалба тужиоца изјављена против решења Високог савета судства број од 16.07.2013. године, а на основу члана 198. став 2. Устава РС. Како Законом о судијама („Службени гласник РС“, бр. 116/08 ... 121/12) није била предвиђена посебна судска заштита против коначног акта о дисциплинској одговорности судије, већ је у члану 98. овог закона само констатовано да је одлука Високог савета судства коначна, те да се правноснажна одлука којом је изречена дисциплинска санкција уписује у лични лист судија., то је Уставни суд констатовао да подносилац уставне жалбе – овде тужилац има право да тужбом у управном спору побија оспорено решење Високог савета судства, иако о томе није био поучен од стране доносиоца оспореног акта, јер не сме сносити штетне последице изостајања поуке о правном средству. Стога му је према наведеном ставу Уставног суда, омогућено да у року од 30 дана од дана пријема решења Уставног суда, поднесе Управном суду тужбу у смислу члана 18. став 1. у вези са чланом 3. став 2. Закона о управним споровима.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“ број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, јер је на правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета нашао да је тужба неоснована.

Ово стога, што из образложења оспореног решења донетог у дисциплинском поступку против тужиоца, као и из списка предмета ове управне ствари, произлази да је решењем Дисциплинске комисије број: од 03.06.2013. године усвојен предлог Дисциплинског тужиоца Високог савета судства број: од 17.01.2013. године, измењен у поднеску Дисциплинског тужиоца Високог савета судства број:од 21.02.2013.године, против судије Прекршајног суда у Чачку А.А., због извршеног продуженог дисциплинског прекршаја из члана 90. став 1. тачка 18. Закона о судијама („Службени гласник РС“, бр. 116/08 ... 121/12), у вези тачке 4. став 2. алинеја 4.1. и 4.4. Етичког кодекса („Службени гласник РС“, број 96/10) - кршење одредби Етичког кодекса у већој мери, којом приликом је оглашен одговорним, те му је изречена дисциплинска санкција умањења плате у износу од 50% за период од 1 године, који почиње да тече од дана правноснажности одлуке. Против наведеног решења Дисциплинске комисије, тужилац је дана 24.06.2013. године изајвио жалбу, а одлучујући о жалби Високи савет судства је утврдио да, иако је правилно утврђено чињенично стање, које је поткрепљено доказима који су изведени током поступка и који су правилно оцењени од стране Дисциплинске комисије, у конкретном случају, не може се радити о продуженом дисциплинском прекршају, јер су се чињенични догађаји описани у

назначеној радњи у решењу Дисциплинске комисије број: од 03.06.2013. године одиграли у периоду од 22.02.2012. године, када је В.В. саслушана у својству окривљене код судије А.А. па непосредно након 12.03.2012. године, када је В.В. поднела захтев за изузеће судије А.А. тако да је у односу на 1, 2, 3, 4. и 5. назначене радње у решењу Дисциплинске комисије број: од 03.06.2013. године наступила застарелост, јер је протекао рок од годину дана у коме дисциплински поступак мора бити спроведен, док је остала правно да егзистира само описана шестоназначена радња у наведеном решењу.

У образложењу оспореног решења, даље се наводи да постоји континуитет између наведених радњи, описаних у ожалбоном решењу и радило би се о продуженом делу, да није протекао рок од годину дана у коме је дисциплински поступак морао бити спроведен, јер постоји више истих повреда - прекршаја извршених од истог лица – судије, које радње су са становишта правне квалификације - радње са истим заштитним објектом: недолично понашање судије и нарушавање угледа суда и вредност која се штити, затим постоји временска повезаност дела, која произлази из повезаности радње према оштећеној В.В. и радњи предузетих у циљу доказивања да претходне радње нису извршене. Осим наведеног, испуњене су и две допунске околности: иста ситуација, у којој постоји све време противправни интерес и настојање да се он материјализује у остваривању истог циља искориштавања службеног положаја за остваривање, и то у првоназначеној радњи према В.В., а у 2. и 3. назначеној радњи у спречавању доказивања да је та радња извршена, то се по налажењу туженог органа ради, са становишта реалитета, о истоврсном поновљеном понашању.

Даље је у образложењу оспореног решења наведено, да се застарелост вођења дисциплинског поступка рачуна за сваку радњу појединачно која улази у састав продуженог дела, па како је у конкретном случају наступила застарелост вођења дисциплинског поступка за 1, 2, 3, 4. и 5. назначене радње у решењу Дисциплинске комисије број: од 03.06.2013. године, јер су се одиграле у периоду од 22.02.2012. године, када је В.В. саслушавана у својству окривљене код тужиоца, па непосредно након 12.03.2012. године када је В.В. поднела захтев за изузеће судије - овде тужиоца, јер је протекао рок од годину дана у коме дисциплински поступак мора бити спроведен, то је неоджива конструкција продуженог дисциплинског прекршаја, јер правно егзистира само једна радња и то описана шестоназначена радња у наведеном решењу Дисциплинске комисије од 03.06.2013. године.

По оцени Управног суда, правилно је Високи савет судства, на основу одредбе члана 91. став 1. Закона о судијама ("Службени гласник РС", бр. 116/08 ... 121/12), изрекао новчану казну и то умањење плате у износу од 40% за период од 1 (једне) године, која ће тећи од дана правноснажности ове одлуке, правилно налазећи да је то одговарајућа санкција која ће деловати превентивно и утицати на судију да се убудуће уздржи од оваквог понашања.

Суд је ценио све наводе тужбе али је нашао да су имајући у виду напред наведено без утицаја на правилност и законитости оспореног решења. Осим тога ти наводи углавном поновљени наводи жалбе, на које је тужени орган у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), потпуно и правилно оценио и дао детаљне и на закону засноване разлоге које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на

штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09) одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлука о трошковима спора донета је на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14) који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па како тужилац није успео у спору то је његов захтев за накнаду трошкова одбијен као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 28.05.2015. године, I-5 У. 19773/13

Записничар
Никола Крушкоња,с.р.

Председник већа-судија
Љиљана Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП